

Список використаних джерел

1. Gereffi G., Fernandez-Stark K. Global Value Chain Analysis: A Primer. Duke University. North Carolina. USA, 2011.
2. Criscuolo, Paola and Rajneesh Narula (2007) "Using Multi-hub Structures for International R&D: Organizational Inertia and the Challenges of Implementation." Management International Review, 47: 639-660.
3. Inclusive Global Value Chains: Joint OECD and World Bank Group Report, 2015, p.22.

Гіренко Г.Т.

здобувач,

Київський національний університет
імені Тараса Шевченка, м. Київ

ІНТЕГРАЦІЯ НАЦІОНАЛЬНИХ ІННОВАЦІЙНИХ СИСТЕМ ДО ГЛОБАЛЬНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ МЕРЕЖІ

Глобальна інноваційна мережа за своєю суттю є системою, в якій відсутнє домінування одних структурних елементів щодо інших, її формування відбувається з ініціативи кількох стейкхолдерів, що супроводжується певною інституціоналізацією (створення окремих структур, укладенням угод, впровадження нових управлінських моделей учасниками і т. д.). Еволюційна концепція глобальної інноваційної мережі передбачає відмінності інтеграції національних інноваційних систем (НІС) залежно від рівня розвитку країн. Відповідно до розбіжностей у структурі та особливостях формування НІС у промислово розвинених країнах, у країнах з аграрною, аграрно-індустріальною та постіндустріальною економікою.

З методологічних позицій інтеграція НІС до глобальної інноваційної мережі пов'язана з необхідністю цілісного підходу до аналізу поняття НІС. Поняття НІС увійшло до наукового вжитку з 80-х років ХХ ст. завдяки появі низки робіт на цю тему К. Фрімана [1], Б. Лундвала [2] і Р. Нельсона [3]. Актуальність досліджень підтверджує факт відзначений на конференції з питань створення інноваційної економіки в ЄС де, відзначалося, що існує понад тисяча визначень термінів «національна інноваційна система» і «національна інноваційна модель».

Сьогодні поняття НІС має усталене тлумачення відповідно до його класичного трактування, запропонованого авторами цього терміну.

Загальні риси всіх визначень НІС полягають у системності складної структури взаємопов'язаних елементів; впливі формальних і неформальних інститутів на темпи і масштаби інноваційного розвитку та у визначенні головної функції НІС у створенні і поширенні нових знань і технологій. Зазначимо використання методологічного підходу НІС у державних регулятивних документах, зокрема, в Україні є чинною прийнята у 2009 році «Концепція розвитку національної інноваційної системи» [4]. У табл. 1 на основі аналізу публікацій наведено найуживаніші визначення цього терміну на сьогоднішній день.

Таблиця 1

**НАЙБІЛЬШ ВЖИВАНІ ВИЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНУ
«НАЦІОНАЛЬНА ІННОВАЦІЙНА СИСТЕМА»**

<i>Авторство, рік</i>	<i>Визначення</i>
К. Фрімен, 1995	Сукупність інститутів державного і приватного секторів, які разом і кожен окремо вносять свій вклад у створення і поширення нових технологій, створюючи основу для формування і реалізації державою політики, що впливає на інноваційний процес
Б. А. Лундвалл, 1992	Система сукупності елементів і відношень, які взаємодіють при розробці, поширенні і використанні нових економічно корисних знань, а також система, що складається з елементів і відношень, розташованих на території чи закріплених у межах певної країни
М. F. da Cunha Resende, D. A. Raposo Torres, 2016	Національна інноваційна система є інституційною базою країни, що об'єднує агентів інноваційної діяльності та технічних змін. Фірми, університети, науково-дослідні інститути, забезпеченість факторами виробництва, фінансова система, урядова політика, культурні традиції і т.д., є частиною країни
М. Шарко, 2005	Національна інноваційна система – це економічний механізм, що ґрунтується на розробці та експлуатації нових знань, підприємницькому підході, інтеграції в зовнішні ринки й прискореному розвитку конкурентоспроможності країни та її регіонів
Л. Федулова, М. Пашута, 2005	Національна інноваційна система – це сукупність взаємозв'язаних організацій (структур), зайнятих виробництвом і комерціалізацією наукових знань і технологій у межах національних кордонів, малих і великих компаній, університетів, лабораторій, технопарків та інкубаторів як комплексу інститутів правового, фінансового й соціального характеру, що забезпечують інноваційні процеси і мають потужне національне коріння, традиції, політичні та культурні особливості

<i>Авторство, рік</i>	<i>Визначення</i>
Концепція розвитку НІС, схвалена КМУ, 2009	Національна інноваційна система – це сукупність законодавчих, структурних і функціональних компонентів (інституцій), які задіяні у процесі створення та застосування наукових знань і технологій і визначають правові, економічні, організаційні та соціальні умови для забезпечення інноваційного процесу
Офіційні документи ОЕСР (OECD), 1997	Національна інноваційна система – сукупність інститутів, що відносяться до приватного і державного сектору, які індивідуально та у взаємодії один з одним забезпечують розвиток і поширення нових технологій у межах певної держави
Доповідь RAND Corp. Президенту США, 1999	Національна інноваційна система – складна мережа взаємопов'язаних (причому не лінійно) компонентів, основними з яких є: приватний сектор, урядові агенції і лабораторії, університети, некомерційний дослідницький сектор

Джерело: [1–7].

Взаємозв'язок між НІС і глобальною інноваційною мережею ілюструє участь країни у глобальних ланцюгах доданої вартості. Зокрема, виробництво високотехнологічної продукції передбачає сьогодні взаємодію між світовими центрами науки, інноваційними компаніями, диверсифікацію інноваційної діяльності, участь у міжнародній кооперації. Таким чином, інтеграція НІС до глобальної інноваційної мережі сприятиме виконанню головної функції НІС.

Список використаних джерел

1. *Freeman C.* The National System of Innovation in historical perspective / C. Freeman // Cambridge Journal of Economics. – 1995. – 19. – P. 5–24.
2. *Lundvall B. A.* National innovation system: towards a theory of innovation and interactive learning / B. A. Lundvall // Pinter, London, 1992. – 317 p.
3. *Nelson R.* National Innovation Systems: a Comparative Analysis / R. Nelson. – New York: Oxford University Press, 1993. – 541 p.
4. Концепція розвитку національної інноваційної системи [Електронний ресурс] : Розпорядження КМУ від 17 черв. 2009 р. № 680-р // Законодавство України. Сайт ВРУ. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/680-2009-%D1%80>

5. Цихан Т. В. О формировании национальных инновационных систем [Текст] / Цихан Т. В. // Теория и практика управления. – № 5. – 2004. – С. 23–32.

6. *Resende M. F. C. National Innovation System and external constraint on growth/ M. F. da Cunha Resende, D. A. Raposo Torres // Brazilian Journal of Political Economy.* – 36 (4). – 2016. – P. 748–768.

7. Федулова Л. Розвиток національної інноваційної системи України [Текст] / Л. Федулова, М. Пашута // Економіка України. – 2005. – № 4. – С. 35–47.

8. Шарко М. Модель формування національної інноваційної системи України [Текст] / Шарко М. // Економіка України. – 2005. – № 8. – С. 25–30.